

DET NYE INDIA

AV MISJONSPREST SIGFRED JOHANSEN

Natten til den 15. august 1947 var mer enn 50.000 indere samlet på plassen foran regjeringsbygningen i New Delhi. Ved midnattstid brøt jubelen løs, og under ropet «Mahatma Gandhi-ki-jai» hilste det indiske folk den nyvunne frihet og hyllet Gandhi som nasjonens far.

På slaget kl. 12 sa Pandit Nehru: «Mens verden sover, våkner India til liv og frihet.» Og i sitt budskap til den indiske nasjon uttalte han blant annet: «Dette er et skjebnefylt øyeblikk for oss i India, for hele Asia og for verden. En ny stjerne, frihetens stjerne, går opp i aust. Et nytt håp tendes, en betagende visjon blir virkelighet. Må stjernen aldri gå ned og håpet aldri breste.»

Som frie nordmenn gleder vi oss med inderne over at Indias 400 millioner mennesker blir frigjort. De forsto oss våren 1945, og jeg tror vi forstår dem nå.

I.

De forhandlinger som til slutt førte fram til frigjøringen av dette store land, har vært kompliserte og langvarige.

Under krigen syntes mange at det var nesten ironisk at $2\frac{1}{2}$ million indere skulle kjempe for de britiske nasjoners frihet, samtidig som det indiske folk arbeidet for å bli befriet fra det britiske herredømme.

Riktignok kom Sir Stafford Cripps til India i 1942 med et forslag som tok sikte på indisk selvstyre straks krigen var slutt. Forslaget ble imidlertid forkastet fordi inderne manglet tillit til Storbritannias oppriktighet.

I stedet vedtok den indiske nasjonale kongress sitt «Quit India» og oppfordret briterne til å forlate landet. Resultatet ble opptøyer, blodsutgytelse, fengsling og økt spenning rundt om i landet.

Lord Wavells utnevning til visekonge, og en stor hungersnød som bare i Bengalen krevde 1½ million offer, gjorde sitt til å øke spenningen trass i regjeringens hjelpeaksjoner.

På denne tid ble Indias 9½ million kristne mer og mer klar over sitt ansvar som indiske borgere. De tok avgjort standpunkt for frigjøringen og kjente den voldsomme spenning i folkedypet som et kall til positiv innsats. De var grepet av Jesus Kristus, som ga sitt liv for å forlike menneskene med Gud og med hverandre, og så derfor forlikelsens tjeneste som sin viktigste oppgave. Ved en rekke henvendelser til ledende menn både i India og Storbritannia oppnådde de å fremme forståelse og velvilje.

Det store omslag kom plutselig under noen fortrolige samtaler som Gandhi hadde med guvernøren av Bengalen i desember 1945. Gandhi ble da klar over at Storbritannia mente det alvorlig med å gjøre India selvstendig. Den nødvendige tillit var skapt!

Gandhi har en egen evne til å tolke indernes og briternes innerste tanker. Når Gandhi taler, lytter India. I vår tid er det få menn som har så stor innflytelse over så mange mennesker som Gandhi. Han ble i sin tid kristelig vakt, men ikke omvendt, og vil nå at Indias egne religioner skal danne grunnlaget for det frie India.

Da stridigheter mellom hinduer og muhamedanere la betydelige hindringer i veien for de følgende forhandlinger, sendte den britiske arbeiderregjering Stafford Cripps, Alexander og Pethick Lawrence til India. Denne såkalte kabinettkommisjon tok sit utgangspunkt i Cripps' forslag av 1942 og forsøkte å få i stand et forlik mellom alle indiske partier på konferansen i Simla. Forsøket strandet, særlig fordi den muhamedanske liga holdt fast på sitt krav om en absolutt muhamedansk stat, Pakistan.

Noen dager senere, den 16. mai 1946, framsatte imidlertid kabinettkommisjonen et godt og modig forslag. Forslaget gikk ut på å danne en union av alle provinser og stater i India. Provinsene skulle ha utstrakt selvstyre og ha anledning til å slutte seg sammen og danne grupper, f. eks. «Pakistan-grupper». Unionens regjering skulle ta seg av forsvaret, utenrikspolitikken og samferdselsmidlene. En

håpet at inderne ville velge å stå innenfor det britiske samband av frie folk; men det ble lovet dem hjelp selv om de skulle velge å gå ut av det britiske rike, slik at denne overgang kunne skje så glatt og lett som mulig. — Gandhi sa om forslaget: «Det er det beste som den britiske regjering kunne gi oss under de foreliggende omstendigheter.» Det er sikkert også det største og mest gjennomgripende eksperiment med hensyn til statsstyre som verden ennå har sett. Dette forslaget vil bli stående som et mektig monument over britisk statskløkt og storsinn.

Da til slutt alle partier vedtok forslaget som grunnlag for forhandlingene i en grunnlovgivende forsamling og ble enige om å danne en ren indisk samlingsregjering, avtok spenningen i landet.

Enigheten ble imidlertid av kort varighet. Den 29. juli erklærer Jinnah at den muhamedanske liga tilbakekaller sin godkjenning av forslaget og oppgir å løse det indiske spørsmål på fredelig vis. «Vi kommer ikke til å stå alene, 400 millioner muhamedanere i alle deler av verden kommer til å reise seg til kamp mot sine fiender i sine egne land,» skriver muhamedanernes blad. Hva var årsaken til tilbakekallelsen? Jo, Jinnah mente visekongen hadde brutt sine løfter angående sammensetningen av den foreløpige regjering, og at kongressen ved sin fortolkning av forslaget *reelt* hadde forkastet det som den opprinnelig *formelt* hadde vedtatt.

Da den muhamedanske liga fortsatt nektet å bli med, gikk Nehru med på å danne den første rene indiske regjering av representanter for kongressen og sikhene, samt en kristen, dr. John Mathai.

Muhamedanerne er rasende. Den 16. august går de til direkte aksjon. Den fører til religionenes blodige slag i Calcutta og uroligheter rundt om i landet. Før den 27. november er 6700 mennesker drept. — Man pustet lettet da den muhamedanske liga endelig gikk med i regjeringen; men møtene ble temmelig urolige fordi Jinnah fortsatte å kjempe for Pakistan.

Muhamedanernes liga unnlot å sende representanter til den grunnlovgivende forsamling som trådte sammen i Delhi den 9. desember. — Dr. Sinha holdt åpningstalen på *hindustani* og framholdt at Sambandsstatenes forfatning inneholdt mange prinsipper av stor betydning for den krevende oppgave — å lage en udødelig indisk

grunnlov. For å bli klar over hva slags forfatning forsamlingen ønsket, la Nehru fram et resolusjonsforslag om proklamasjon av en suveren, selvstendig indisk republikk. Forslaget vakte oppmerksomhet over hele verden, men også motstand, endog blant hans egne landsmenn. Båndene som bandt til Storbritannia, var for mange og sterke til plutselig å kunne rives over. Forhandlingene ble derfor utsatt.

Da de ble gjenopptatt i januar, møtte 210 representanter, hvorav 6 kristne og 3 anglo-indians. Den 22. januar ble Nehrus forslag enstemmig vedtatt. — En kan tydelig merke at Nehru er forsamlingens og Indias store mann for tiden. Han er sosialist, men kan ikke innse at det behøver å være et motsetningsforhold mellom sosialisme og religion —.

Imidlertid fortsatte uenigheten mellom kongressen og den muhamedanske liga. I håp om å avverge en større krise, erklærte plutselig den britiske regjering at makten ville bli overgitt til inderne innen juni 1948. Erklæringen virket dessverre mot sin hensikt. Agitasjonen tiltok, og partiene kjempet om makten rundt om i provinsene.

Imens ble Lord Mountbatten utnevnt til visekonge. Han valgte en ny forhandlingsmetode som besto i fortrolig samtale, overtalelse og avtale. Det endelige forslag, som ble framsatt den 3. juni, ble vedtatt forbausende hurtig, fordi han hadde fått lederne til å gi sitt samtykke på forhånd. Forslaget gikk ut på å dele India i to stater: India og Pakistan, som begge skulle få dominion status allerede den 15. august. Da det ikke syntes å være noen veg utenom muhamedanernes krav om Pakistan, og en fryktet for anarki i landet, ble forslaget vedtatt av alle partier.

Mountbatten framholdt med stor styrke at en hadde valget mellom tvang og deling av landet. «Det kan,» sa han, «bli tale om å tvinge store områder hvori *ett* samfunn er i majoritet, til å leve under en regjering hvori et *annet* samfunn har flertall. Og det eneste alternativ til tvang er deling.» Dessuten påviste han at dominion status var den eneste mulighet inntil de grunnlovgivende forsamlinger ble ferdige med sitt arbeid og kunne velge ansvarlige myndigheter som Storbritannia kunne overgi makten til.

Den 10. august trådte Pakistans grunnlovgivende forsamling

sammen i Karachi. Merkelig nok var føreren for de kasteløse i Bengal, J. N. Mondol, forsamlingens ordstyrer inntil Jinnah enstemmig ble valgt til president. 50 muhamedanere, 17 hinduer og 2 sikhs deltok i forhandlingen.

Den 15. august var jubelen stor både i Karachi og New Delhi. De fredelige forhandlinger hadde ført fram til slutt, og Indias 400 millioner mennesker var frigjort. Noe enestående i verdens historie var hendt og Storbritannias verk i India fullført!

Lord Mountbatten ble utnevnt til Governor-General og Nehru til statsminister for dominionen India. Den kommer antakelig til å få ca. 320 millioner innbyggere, hvorav storparten blir hinduer, dessuten ca. 25 millioner muhamedanere, 9 millioner kristne og 2¹/₂ million sikhs.

Indias flagg har tre horisontale striper i saffrongult, hvitt og grønt med Asokas hjul i sentrum. Derved søker en å knytte forbindelsen med Indias storhetstid under kong Asoka (fra 273 f. Kr.). Asokas hjul symboliserer kong Asokas første lov, som fremhever at livet er hellig, helt og evig.

Jinnah ble utnevnt til Governor-General for Pakistan, som får ca. 79 millioner innbyggere. Foruten muhamedanerne som er i flertall, regner en med ca. 12 millioner hinduer, 2¹/₂ million sikhs og mindre enn 1 million kristne.

Pakistans flagg er grønt med en vertikal hvit stripe og muhamedanernes halvmåne og stjerne i sølv.

Siste nytt fra India forteller at begge de nye statene tenker å forbli innenfor det britiske rike og av den grunn forhandler med Storbritannia om en ny traktat som skal gå ut på felles forsvar og en modifisert form for felles statsborgerskap! Hvis disse forhandlinger fører fram, håper en at alle fyrstestatene vil gå med i unionen. Videre håper en derved å unngå mer blodsutgytelse og inngrep fra andre makters side.

II.

Jubelen over frigjøringen har vært blandet med sorg over delingen av landet. Mye er revet i stykker, og minoritetsproblemene er ennå ikke løst.

Pakistan består av to landområder, ett i nordvest og ett i nord-

aust. Det første omfatter Northwest-Frontier-Provinces, Sind, Baluchistan og den vestlige del av Punjab med Karachi som hovedstad. Det andre består av distriktet Sylhet fra Assam og den austlige delen av Bengal med Dacca som hovedstad. På grunn av den store avstanden mellom de to landområdene vil det bli uhyre vanskelig å forsvare Pakistan i tilfelle av krig.

India omfatter landet for øvrig: den store Dekanhalvøya helt opp til Himalaja, samt Assam, som er forbundet med resten av landet med en tynn stripe land nordenfor Pakistans austre del. Denne landstripen har hverken jernbane eller god veg. I tilfelle av alvorlige uroligheter i landet vil derfor Assam komme i en meget vanskelig stilling.

Hær og flåte er blitt delt mellom de to dominions. Pakistan har fått 16 krigsskip, India 32. Hæren er delt etter et liknende forhold.

Transportvesenet er kommet i ulage på grunn av delingen. Jernbanen fra Calcutta til Assam f. eks. går gjennom Pakistan, og det er vanskelig for våre misjonærer i Assam å få sendt opp mat fra Calcutta.

Industrien lider også idet mange fabrikker i den *ene* dominion har vanskelig for å skaffe råmaterialer fra distrikter som har tilfalt den *andre* dominion osv.

Den store indiske enhet, som Storbritannia hadde bygget opp i løpet av 150 år, er blitt revet over i to deler til stor sorg for alle, unntagen den muhamedanske liga. Minoritetsproblemene er heller ikke løst, idet ca. 25 millioner muhamedanere bor i India og ca. 12 millioner hinduer i Pakistan.

Provinsene Punjab og Bengal, som kulturelt sett utgjorde naturlige enheter, er også blitt delt og kulturarbeidet vanskeliggjort. Det gjelder ikke minst Bengalen, som har et vel utviklet skolevesen og en rik litteratur. I Vest-Bengalen er 25 % av innbyggerne muhamedanere, og i Aust-Bengalen er 29,17 % hinduer, så heller ikke ved provinsdelingen er minoritetsproblemene blitt løst.

Delingen av India har fått alvorlige følger for religionssamfunnene.

Ca. 25 millioner muhamedanere tilfaller India, 64 millioner Pakistan. For de andre samfunnene er de tilsvarende tall: hinduer 280 og 12, sikhs $2\frac{1}{2}$ og $2\frac{1}{2}$, kristne 9 og $\frac{3}{4}$.

Delingen er gått verst ut over sikhksamfunnet, men er også meget følelig for muhamedanersamfunnets vedkommende. Kristensamfunnet har all grunn til å være fornøyd med resultatet av delingen. Mindre enn 1 million kristne kommer inn under Pakistan, mens storparten blir boende i India. Den lutherske kirke har vært særlig heldig. Statistikken for 1945 viser 509.619 lutherske kristne. Etter delingen kommer bare ca. 1000 av dem til å bo i Pakistan.

Santalmisjonens felter i «Gamlelandet» (Santal Parganas og Birbhum) og Assam faller i sin helhet innenfor India. Derimot skjærer grensen gjennom «Mellomlandet» (Dinajpur, Malda og Rajshahi) slik at utstasjonene Badhair, Rautnagar og Phoridpur nå ligger i Pakistan, de øvrige i India. Narayanpur pastorat er blitt delt så 6 av menighetene kommer under Pakistan og 9 under India. Selve Narayanpur som er sentrum for det fruktbringende arbeid santalerne selv har tatt opp og ledet i «Mellomlandet» siden år 1900, ligger heldigvis i India. De tre santalprestene i Pakistan vil sikkert få mange vansker å kjempe med, og trenger i særlig grad misjonsvennernes forbønn. De øvrige prestene og $\frac{2}{3}$ av kristensamfunnet i «Mellomlandet» blir boende i India.

Kort sagt: Santalmisjonens hovedstasjoner og ca. 97 % av de kristne forblir i India. Det har vi all grunn til å takke Gud for.

I det store og hele må en si at den kristne kirke har sluppet lett fra delingen av landet. For øvrig er følgene av delingen verre enn vi kunne forutse.

Den nåværende situasjon i India er ikke særlig lys. Mange av de gamle motsetningene er nemlig blitt skarpere enn før. I den senere tid har eruptive utbrudd av rasehat og religiøs og partipolitisk fanatisme ført til opptøyer og blodbad rundt om i landet, særlig i nord-aust og i nordvest på grensen av Pakistan. De tall som avisene oppgir, varierer sterkt; men en må sikkert rekne med noen hundre tusen drepte.

Det viser seg å være vanskelig for de nye regjeringene å bli herre over situasjonen. Nå innser alle at det britiske styre hadde vært en aktiv og effektiv samlende makt i landet. Etter hvert som briterne trekker seg tilbake, blir denne makt svakere og forholdene løsere.

Under frihetskampen hadde dessuten folks opposisjonslyst vokset seg stor og sterk. Nå krever den nye avløp. Agitasjonsstrømmen

finner litt etter litt nye veger. De krefter som før var rettet mot Storbritannia, rettes nå i uhyggelig grad mot hverandre.

De primitive stammene i Nord-India våkner til ny selvbevissthet og taler om å jage alle hinduer og muhamedanere bort fra sine landemerker.

De fredelige santalerne slår seg sammen med mundaer og andre kherwar-stammer og krever for ramme alvor å få sin egen provins bestående av Chotta Nagpur og Santal Parganas. Stammebevissheten vokser seg sterk. Også innenfor den kristne kirke kan en merke den mer nå enn før krigen.

Sikhsamfunnet er kommet fullstendig i kok. Sikhreligionen, som ble stiftet av Nanak i 1469, har opptatt elementer både fra muhamedanismen, hinduismen og buddhismen og har sterkt tak på sine folk. De har fått stor tilslutning av kasteløse i de senere år. Sikhsamfunnet er kanskje det religionssamfunn som vokser sterkest i India for tiden. Ved delingen av landet er sikhsamfunnet blitt delt i to halvdelar som bor på hver sin side av grensen mellom India og Pakistan i nordvest. Innenfor Pakistan er de rasende på muhamedanerne, men kjemper mot et overveldende flertall. I India får sikhene hjelp av hinduene og prøver å hevne seg på de muhamedanerne som bor der. Resultatet blir voldsomme sammenstøt mellom hinduene og muhamedanerne på begge sider av grensen, og en strøm av flyktninger går begge veger. Det er likesom hatet mellom hinduene og muhamedanerne har slått ut i lys lue. Også i Bengalen har det vært noen sammenstøt, men ikke fullt så voldsomme som i Punjab.

Hva er egentlig den indre årsak til at spenningen i India har ført til slike voldsomme eksplosjoner?

En må vel kunne si at den innerste årsaken er det religionssyn som er så utbredt i landet. For inderne er nemlig de to regimenter, den verdslige stat og den åndelige kirke, ukjente begreper. De kan ikke forstå at kirke og stat har to virkeområder, og at menneskene er borgere både av et religiøst og et verdslig rike. For inderne eksisterer i alminnelighet bare *ett* regimente. Religionen omfatter alt! De indiske samfunn og partier er derfor som regel organisert med *religionene som basis*.

Muhamedanerne vil ikke kalles et religiøst samfunn, men en nasjon! Derfor krever de en absolutt muhamedansk stat, Pakistan.

Mange hinduer med Hindu-Mahasabha i spissen, ønsker å grunnlegge et Ramraja, hvor hinduerne har makten.

Noen av de kristne er også smittet av den samme tankegang og ønsker å danne et selvstendig politisk parti for å sikre de kristne en plass i det nye India. Men heldigvis har de fleste kristne oppdaget faren og nektet å gjøre Guds rike til et rike av denne verden! De ansvarlige kristne organisasjonene arbeider for et samlet India med en grunnlov som sikrer religionsfrihet og alminnelige menneskerettigheter for alle indere uansett kaste, religion, kjønn og medlemskap i politiske partier eller religiøse grupper.

Den indiske nasjonale kongress har formelt forsøkt å samle indere fra alle religionssamfunn om oppbyggingen av et fritt India med tilstrekkelig indre frihet; men har i praksis ofte latt hinduerne dominere.

Etter delingen har rasehat og religiøs fanatisme økt i den grad at de indiske lederne står rådville.

Pakistans regjering har nylig sendt en offisiell henvendelse til Storbritannia og de øvrige dominions og bedt dem om å hjelpe til med å løse de indre problemer i de to nye indiske dominions.

Gandhi har nylig uttalt at den indiske regjering blir nødt til å gå til krig mot Pakistan hvis den pakistanske regjering fremdeles nekte å innse sine åpenbare feil og slett ikke vil holde seg til lov og rett. «Ingen ønsker krig,» sa Gandhi, «men jeg vil ikke råde noen til å finne seg i urett.» Når selv fredsapostelen Gandhi truer med krig, forstår vi at situasjonen i landet er alvorligere enn noensinne. Mange indere imøteser derfor med spenning og håp de nye forhandlingene med Storbritannia.

Etter frigjøringen ser det også ut til at klassekampen snart tar til for alvor. Det kommunistiske parti ble tillatt under krigen da Russland sluttet seg til de allierte nasjoner. Senere har kommunismen hatt betydelig framgang i India. Oversvømmelser, misvekst, transportvansker, streik og korrupsjon har ført til dyrtid og økt forskjellen mellom fattige og rike. Den 1. september hadde Bengalen mat bare for to uker, Bihar bare for én uke, og en frykter for hungersnød. Prisindeksen varierer mellom 242,2 og 307 i de forskjellige

deler av landet. Dyrtiden og misnøyen i landet gir god grobunn for kommunistisk propaganda. Avisene skriver at India prøver å stå på god fot med Russland, og at Pakistan samarbeider med Afghanistan og den muhamedanske verden for øvrig. Kort sagt: Etter frigjøringen og delingen gjærer og koker det i det indiske folkehav.

De to nye regjeringene gjør hva de kan for å skape ro og ordnete forhold. Ved felles erklæringer oppfordrer de alle stridende partier om å slutte fred; men det viser seg å være vanskeligere å vinne freden enn det var å vinne frihetskampen.

Frihetshelten Gandhi kjemper nå for fred. Han besøker de verste urosentra, holder store møter med skriftlesing, tale og bønn. Den 15. august tilbrakte han i Calcutta og fastet mens de andre festet. Da urolighetene i Bengalen ble for store, erklærte han at han ville faste til døden om ikke hinduerne og muhamedanerne ville holde opp med slåssingen. Da uroen ga seg, begynte han å spise igjen. Ingen torde ta ansvaret for Gandhis død. Nå er han visstnok i Punjab og kunngjør at han vil tilbringe resten av sitt liv i Pakistan for å stifte fred mellom hinduerne og muhamedanerne.

De kristne er i det store og hele uberørt av urolighetene og fortsetter som før forlikelsens tjeneste. De er klare over at menneskekløkt ikke strekker til. Problemene er så store og så mange at det nå først og fremst trengs en sjelelig og åndelig revolusjon. En religiøs frigjøring!

Vi som har sett at også indere kan bli fullstendig forandret og få kraft til å leve og dø som kristne menn, vet at det India trenger nettopp nå, er den levende Kristus. Hans ord lyder ut over det store land: «Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere. — — Får da Sønnen frigjort dere, blir dere virkelig fri.»

Han har frigjort hinduer fra frykten for sjelevandringenes ubønnhørlige lov og hjulpet dem til samfunn med Gud.

Han har frigjort muhamedanere fra frykten for den endelige doms tilfeldighet og gitt dem visshet om barnekår hos Gud.

«Folk er så vanvittig opptatt med mange ting i India nå,» skrev en av våre kristne i sin julehilsen, «men hils modermenigheten, ved hvis misjonsiver vi har fått *Kristus*.» Det største han eide i livet, uttrykte han med det ene ordet: Kristus.

«Gud i Kristus forlikte verden med seg selv,» og han har gitt

oss den store forrett å rope ut over India: «La dere forlike med Gud!»

Når dette store under skjer, blir inderne også innbyrdes forlikt. Da kan de som opprinnelig var hinduer, muhamedanere, høykaste-folk eller urørlige, arbeide sammen, bo sammen, spise sammen, tilbe sammen og motta Jesu legeme og blod i innbyrdes enhet. I India er dette et overveldende vitnesbyrd om Kristi evne til å frigjøre fra de fordommer som legger så store hindringer i veien for oppbyggin-gen av det nye India.

Han som sa at Gud lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over rettferdige og urettferdige, han kan også hjelpe inderne til en rettferdig fordeling av livets goder. De kristnes repre-sentant i regjeringen, dr. John Mathai, har allerede en betydelig innflytelse. Han er transportminister og har nylig gjort seg til tals-mann for en forsiktig kontroll av næringslivet med sikte på å av-hjelpe nøden i landet.

III.

«Hvordan vil det egentlig gå med den kristne kirke og misjon i det nye India?» spør misjonsvennene i vårt land. Til det må vi svare: Trass i alle vanskene er dørene åpne og mulighetene mange og store.

De to grunnlovgivende forsamlinger har allerede vedtatt noen fundamentale prinsipper som vil bli av avgjørende betydning for kristendommens stilling i de to nye dominions.

Den grunnlovgivende forsamling for India har vedtatt:

«Hvert individ skal ha rett til samvittighetsfrihet og rett til fritt å bekjenne, praktisere og drive propaganda for sin egen religion.»

Med dette vedtak har alle religioner fått de samme rettigheter i landet.

Et tilleggsforslag som blant annet gikk ut på å forby personer under 18 år å skifte religion, ble sendt tilbake til komitéen, og dette er senere blitt trukket tilbake.

Da den grunnlovgivende forsamling for Pakistan bare så vidt har begynt sitt arbeid, er det ennå ikke helt klart hvilken stilling den vil ta til de fundamentale prinsipper. Imidlertid har Jinnah

erklært at minoritetene skal få de samme rettigheter som muhamedanerne. Videre lover han at alle skal få tilbedelsesfrihet og samme borgerskap uansett kaste, tro og farge. Riktignok føyer han til: «— — — i Muhammeds ånd.» Hva det ligger i dette uttrykket, vil fremtiden vise. Foreløpig er utsiktene gode i Pakistan også.

Misjonærer er fremdeles velkommen både til India og til Pakistan. De fleste inderne innrømmer nemlig at mye av det beste India har i dag, opprinnelig ble begynt av kristne misjonærer. De har også vist inderne stor forståelse og kjærlighet, ikke minst i vanskelige og urolige tider. I fjor sommer vedtok misjonærene med overveldende flertall lojalitetserklæringer til de nye regjeringene.

Misjonærenes stilling i India vil sikkert, mer enn før, avhenge av deres egen innstilling og personlige egenskaper. På et stort møte for misjonærer sa biskop Badley: «Vi vestlendinger setter styrke, mot og sannhet høyest, inderne derimot foretrekker: Ydmyghet, selvkontroll og sympati. Hvis du er stolt, ubehersket og hård, har India ikke bruk for deg!» Disse ordene ga tilhørerne mye å tenke på.

Misjonærer med den rette innstilling er velkommen ikke minst på grunn av det institusjonsarbeid de utfører. Innenriksministeren Sardar V. Patel sier således: «La dem fortsette som vanlig, — la dem hjelpe de lidende som kommer til deres hospitaler og dispenserier, — la dem utdanne de fattige og ofre seg for folket. De kan endog fortsette sin propaganda på en fredelig måte.»

Undervisningsminister Maulana Abdul Azad svarte på et spørsmål om misjonærene vil bli tolerert i det nye India: «Det er ikke spørsmål om å tolerere misjonærene. Vi ønsker dem velkommen. De vil i fremtiden bli vist den samme velvilje som før.»

Statsminister Pandit Nehru ønsker alle dem velkommen som kommer til landet og gjør India til sitt hjem.

Nehru og Jinnah ber K. F. U. M. om å fortsette sin virksomhet både i India og Pakistan.

Den kristne kirke har slått rot i landet og har fått hjemstavnsrett. I dag taler Kristus sterkest til inderne gjennom den indiske kirke. Biskop Azariah har sagt treffende: «Den gjerning som Jesus Kristus begynte med sitt liv, sin lidelse og død, oppstandelse og himmelfart, har han overgitt til den kristne kirke for at den skal fullføre verket.»

Kristus har sine vitner i India i dag, i alle deler av landet og i alle stillinger. Han har én i regjeringen, — minst 6 i den grunnlovgivende forsamling, 2 i provinsregjeringene og mange andre i innflytelsesrike stillinger. De trenger vår forbønn. — Det har skjedd kraftoverføring fra Norge til India før —! Må Gud lede deres tanker, ord og handlinger, så den usynlige leders skikkelse måtte stråle fram i ledernes midte og hans innflytelse gjøre sig gjeldende nå når grunnlaget skal legges for det nye India. Og når vi ber for våre brødre, vil vi heller ikke glemme de øvrige lederne. Må han hjelpe dem til å ta beslutninger som ikke blir til hinder for Guds rikes vekst.

Den kristne kirke har nå fått sin store sjanse i India. Mange navnkristne vil kanskje falle fra, men Kristi sanne kirke vil reise seg frigjort fra all unødig forbindelse med imperialismen og vesterlandsk kultur. Inderne har allerede sett at det går an å være en sann kristen og en ekte inder. Måtte de få se at den beste kristen er den beste inder — den mann en kan stole på.

Inderne har store planer om å skaffe levelige vilkår, legehjelp og medisin til 400 millioner mennesker. De vil lære 55 millioner barn og 250 millioner voksne å lese og skrive. Men hvor er mennene med det rette sinnelag — og den nødvendige karakter til en slik gjerning? En fremragende kongressmann sa nylig: «Det vi nå trenger, er en tro som kan skape *karakterer*.» Fordi vi vet at troen på Kristus kan skape *kristne* karakterer, vil vi forkynne evangeliet med stor frimodighet inntil kristne indere av det rette slaget tar fatt på de store oppgavene.

De siste meldingene der ute fra forteller at det kristne budskap griper indernes hjerter mer enn før, ikke minst på grunn av trengsler og lidelser etter frigjøringen. *Frihet uten Kristus er blitt en skuffelse!*

Stanley Jones skriver at han i de 40 år han har vært misjonær, aldri før har merket slik mottakelighet for evangeliet.

En amerikansk misjonær har nylig hatt så stor tilstrømning til sine møter i Calcutta at alle undres.

Den korsfestede og gjenoppstandne Jesus Kristus er den eneste som kan lege Indias åpne, blødende sår. «Den Sønnen får frigjort, blir *virkelig fri!*»

Direkte evangelisering er fremdeles mulig. Hvis noen av indre overbevisning blir kristne og lar seg døpe, vil det bli respektert og anerkjent av loven. Masseovergang til kristendommen av økonomiske eller politiske grunner uten indre overbevisning vil derimot møte motstand.

Noen nye lover angående kirkebygninger, kirkegårder osv. vil nok komme til å volde vansker; men i det store og hele må vi si at den kristne kirke har en lys framtid i India.

Vår viktigste oppgave nå er å styrke den indiske kirke. Misjonen kan bli og må bli dens beste medarbeider i det nye India. Den har lagt sine planer, og den ber om kristne misjonærs hjelp til å utdanne kristne, indiske ledere. Men det gledeligste er at den også ber om evangelister og sjesørgere — misjonærer som kan hjelpe indere til Gud og hjelpe dem til å leve godt med Gud og med hverandre.

I sannhet et mektig kall til det norske kristenfolk. Hvem vil følge kallet? Hvem vil ta kampen opp i bønn for Indias kjempende kirke? Hvem vil støtte den kristne misjon i det nye India? Guds løfter gjelder også India!

*

Tidlig en morgen i 1940 var vi samlet til andakt i Narainpur kirke. Det var triste tider. Norge var okkupert av tyskerne. Paris falt. Forbindelsen med våre kjære i hjemlandet brutt. Jeg satt der med mine triste tanker uten å følge særlig med i det som foregikk.

Plutselig legger jeg merke til en lysende flate over alteret og midt i lysningen en tydelig V-formet skygge, nøyaktig der messingkorset pleide å stå under søndagsgudstjenestene. På korsets plass — seierens symbol, tenkte jeg med meg selv. I stedet for trengselen — herligheten! — Med ett var alt det tunge og triste forsvunnet. Gud hadde talt!

Etter andakten fikk jeg forklaringen: Solen kastet sine første stråler inn gjennom kirkedøren og lyste opp over Herrens alter. Utenfor sto et tre. To grener kastet den V-formete skyggen. En helt naturlig forklaring. — Men Gud hadde talt gjennom dette naturfenomenet om en dag da evighetens dag rinner, og korsets trengsel byttes med seierens jubel —.

Treet falt en stormnatt. Ingen får se den skyggen mere. Men Guds løfte står fast.

Etter frigjøringen av Norge i 1945 hørte vi om kongens hjemkomst i radio. Vi prøvde å følge med i hans tale; men alt druknet i et hav av jubel! Kong Håkon VII tok på nytt sitt rike i besiddelse. De som en gang sa: «Vi vil vinne», sier i dag: «Vi vant!»

Over den kristne verdensmisjon lyser Guds løfte. Jesus Kristus skal til slutt vinne en absolutt og endelig seier. En dag skal hans rike komme med makt, og de som kjempet med Kristus og vant, får del i seierens jubel.

«Og de synger en ny sang og sier: Verdig er du til å ta boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt, og gjorde dem til et kongerike og til prester for vår Gud — — —.»

*

Denne artikkelen er skrevet i oktober 1947. Alle tall vedrørende befolkningen er skjønsmessig angitt.

S. J.